

on (rulleteksterne), formodes at have producentrettighederne efter § 69 til tv-produktionen. Det samme gælder hvis navnet er anført på eksemplarer af tv-produktionen, for eksempel en video/dvd. Formodningsreglen medfører ikke, at der tillige er en formodning for, at tv-stationen også er indehaver af de øvrige rettigheder til tv-produktionen.

Formodningsreglen gælder også, hvis det er rettig-hedshaverens alment kendte pseudonym eller mærke, som er anført. Ved mærke forstås kunstnerens signatur, initialer m.v. I henhold til Bernerkonventionens art. 15, stk. 1, er et pseudonym alment kendt, når det "ikke efterlader nogen tvivl om [rettighedshaverens] identitet".

Forslaget indebærer, at formodningsreglen i § 7, stk. 2, om, at udgiveren eller forlæggeren repræsenterer ophavsmandens rettigheder i de tilfælde, hvor ophavsmanden er anonym med videre, ikke gælder for lyd- og billedproducenter og radio- og tv-virksomheder. Det betyder, at det er de almindelige bevisbyrde-regler, der gælder for disse juridiske personer, det vil sige, at for eksempel en pladeproducent, hvis navn ikke er anført på en cd, skal løfte bevisbyrden for, at han har producentrettighederne til musikindspilningen. Det er baggrunden for, at det alene er § 7, stk. 1, der er henvist til i forslaget til §§ 66, 67 og 69.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger til bestemmelsen under punkt 4.2.1.

Til nr. 4 (§ 83)

Forslaget medfører ændringer af den gældende lovs § 83.

Formålet med ændringerne er at gennemføre direktivets art. 13, stk. 1, om erstatning. Bestemmelsen er obligatorisk for medlemsstaterne.

Forslaget medfører ændringer i § 83, stk. 1-3.

Efter forslagets *stk. 1* skal krænkeren betale et rimeligt vederlag. Vederlaget fastsættes ud fra de samme kriterier som efter gældende ret i § 83, stk. 1. Ved rimeligt vederlag forstås det honorar, som rettighedshaveren ville have haft krav på, såfremt krænkeren havde fået tilladelse fra rettighedshaveren, det vil sige et sædvanligt honorar eller lignende. Hvis der ikke eksisterer et sædvanligt honorar for eksempel en standard-takst på området, fastsættes vederlaget skønsmæssigt. Det er domstolene, der i sidste ende vurderer, hvad der er et rimeligt vederlag.

Herudover har den forurettede krav på erstatning for den yderligere skade, som krænkelser har medført. Der er med formuleringen "har medført" ikke til-

sigtet en ændring i forhold til den gældende formulering i § 83, stk. 1, "mätte have medført".

De kriterier, der skal indgå i fastsættelsen af erstatningen, er opregnet i forslagets *stk. 2*, som er ny. Erstatningen skal i overensstemmelse med gældende erstatningsretlige principper fastsættes med udgangspunkt i det lidte tab. Det er således ikke muligt at få erstatning uden at dokumentere eller sandsynliggøre et tab. Ved beregningen af erstatningen skal retten tage hensyn til alle relevante elementer, herunder den tabte fortjeneste og krænkerens uberettigede fortjeneste. Kriteriet om krænkerens uberettigede fortjeneste er nyt i forhold til den gældende § 83 og gældende erstatningsretlige principper i dansk ret. Dette kriterium vil således kunne indgå i beregningen af erstatningen på lige fod med andre kriterier, som for eksempel den forurettedes tabte fortjeneste. Det betyder, at domstolene har mulighed for en friere vurdering af fastsættelsen af det lidte tab – og dermed erstatningens størrelse – fordi man også kan lægge vægt på krænkerens fortjeneste.

Det er domstolene, der fastsætter den samlede erstatning efter en helhedsvurdering af alle relevante elementer, eventuelt skønsmæssigt. Derfor vil der formentlig ikke være tale om, at rettighedshaveren kan få erstatning, der dækker summen af rettighedshaverens fulde tab og krænkerens fortjeneste krone-til-krone. Men krænkerens fortjeneste kan være større end den forurettedes lidte tab; det har domstolene mulighed for at tage hensyn til ved fastsættelsen af det lidte tab og dermed erstatningens størrelse. Kriteriet om krænkerens uberettigede fortjeneste kan for eksempel tænkes anvendt i situationer, hvor en stor virksomhed har krænket en ophavsret, som indehaves af en ophavsmand med få økonomiske ressourcer. I sådanne tilfælde kan det være vanskeligt at fastsætte ophavsmandens tabte fortjeneste og langt lettere at beregne krænkerens fortjeneste. Erstatningen kan i sådanne tilfælde i stedet fastsættes under hensyntagen til krænkerens fortjeneste.

Opregningen af de elementer, der kan indgå i beregningen af erstatningen i *stk. 2* er ikke udtømmende. Det betyder, at domstolene også kan inddrage andre elementer ved fastsættelsen af erstatningen, for eksempel afsætningstab, tab som følge af markedsforstyrrelser, kontrolomkostninger m.v., der ligeledes indgår som elementer ved fastsættelsen af erstatningen efter gældende ret.

Forslaget til *stk. 3*, om *godtgørelse for ikke-økonomisk skade* indebærer, at den gældende bestemmelse i § 83, stk. 3, ændres på to punkter.